

Categoria A

SOTA ELS ESTELS

Volia tornar a pujar l'escala que anava fins al terrat, una altra vegada. Però aquesta vegada no volia plorar en estirar-me a terra i veure els estels. Jo volia que ell fos al meu costat, com abans. Tot havia canviat, i si hi ha alguna cosa que no m'agrada són els canvis, perquè, almenys per mi, sempre són cap a pitjor. No m'agradava la sensació de saber que estava a pocs metres de mi i sentir que en realitat era molt lluny. I jo no hi podia fer res. Només podia lamentar-me per les nits passades.

Ell, el meu millor amic, el meu veí, el que sempre estava allà quan el necessitava i que sabia que mai em fallaria, no ho va fer, no em va fallar. Però per raons que ara no venen al cas tot va acabar. La nostra amistat havia estat regada delicadament durant anys i una tempesta se l'havia endut d'un cop, deixant-me al descobert.

Però havia de pujar al terrat, havia de superar que no tornaria a pujar-hi amb ell, per molt que ho volgués. Llavors vaig pujar les escales el més lentament que vaig ser capaç. Em vaig estirar mirant cap al cel estelat. Sabia el que havia de demanar si passava un estel fugaç. Però mai no n'havia vist cap i no hi havia cap motiu perquè aquella fos la primera vegada. Òbviament l'estel no va passar, i de què m'havia d'estranyar? Però també s'ha de dir que no vaig plorar, ni em vaig sentir molt malament per estar allà sola. Al cap i a la fi tenia molts més bons amics, no?

Sí, és clar, però cap com ell. No el volia deixar marxar. Havien passat uns sis mesos des que ens havíem deixat de parlar. Al principi pensava que era una cosa temporal i que aviat se'ns passaria la tonteria; però llavors em vaig adonar que les coses no milloraven, "Ja és massa tard per arreglar-ho", vaig pensar. Però ara ho volia arreglar, potser encara no era massa tard i ell encara em seguia apreciand, ni que fos una miqueta de res.

I, el destí va decidir donar-me una altra oportunitat, vaig tenir sort. L'havia estat esperant i havia arribat, com també podria no haver arribat mai. Havia seguit pujant al terrat un parell de cops cada setmana com a mínim. I, un dia, quan ja m'havia donat per vençuda perquè no se m'acudia com arreglar les coses, llavors, va passar un estel fugaç. Com a acte reflex vaig demanar que tot s'arreglés. Jo creia en estels fugaços i tothom es reia de mi, però era així de somiatruites.

Quan el dia següent vaig arribar a l'institut esperava que la màgia de l'estel hagués sorgit efecte. Ell, però, no em va parlar ni em va mirar ni res, va fer com sempre i jo, decebuda, també ho vaig intentar. Aquell dia vaig deixar de pensar que tot podria tornar a ser com abans i vaig deixar de creure en el poder d'aquells meravellosos astres.

Ja havien passat dos mesos d'ençà que havia passat l'estel i ara ja no pensava tan en ell, però seguia recordant-lo cada vespre quan mirava al cel. Vaig pujar al terrat i hi vaig pensar , però ara ja no era un record amarg sinó que el recordava com a algú que havia format part de mi i de la meva vida però que ara ja no era al meu costat. Es podria dir que ho havia superat. Però el seguia trobant a faltar. Llavors va passar un altre estel fugaç. No vaig pas demanar que tot tornés a ser com abans. Ara l'únic que volia era que no m'oblidés. Em vaig posar a plorar, unes llàgrimes silencioses per acomiadar-lo, i per desfer-me del dolor que em suposava pensar en ell.

- Pensant? —era ell, havia pujat fins al meu terrat per les escales i ara, s'estava estirant al meu costat. Com s'ho devia fer per aparèixer sempre en el moment més oportú, dir el millor que es pot dir i de la millor manera que es pot expressar una cosa?—

- Tu?... Has tornat?...— li vaig dir per assegurar-me que no me l'estava imaginant.— Va assentir tranquil·lament. El vaig abraçar molt fort, no el volia deixar escapar una altra vegada.

- Mai no havia marxat — va dir, amb un to de veu misteriosament agradable.— Era tan reconfortant tornar-lo a tenir al costat, com havia pogut estar sense ell tan temps? I, si ara tornava a tenir-lo era perquè el destí així ho havia volgut o gràcies a ell. Jo no havia fet res per tornar-lo a tenir amb mi, i m'hagués agradat fer-ho. Però ara el més important era que ja no el tornaria a deixar, mai, mai més.

Clara Corominas